

Ved Jens Kristian Bech Pedersens ordination den 25. juni 2014 i Ribe Domkirke

Salmer:

2 Lover den Herren

299 Ånd over ånder

396 Min mund og mit hjerte

652 Vor herre! Til dig må jeg ty

292 Kærligheds og sandheds ånd

15 Op al den ting

Det hellige ord, som jeg her ved din ordination vil lægge dig på sinde står skrevet i
Salmernes Bog :

Salme af David

v2 Jeg satte alt mit håb til Herren,
og han bøjede sig ned til mig
og hørte mit råb om hjælp;
v3 han trak mig op af undergangens grav,
op af slam og dynd;
han satte min fod på klippen,
så jeg stod fast.

v4 Han lagde mig en ny sang i munden,
en lovsang til vor Gud.
Mange skal se det og frygte,
og de skal stole på Herren.

v5 Lykkelig den mand,
der tager sin tilflugt til Herren
og ikke vender sig til dæmoner
og til dem, der søger løgneguder.
v6 Store ting har du gjort;
Herre, min Gud, dine underfulde handlinger
og planer er til gavn for os;
ingen står mål med dig!
Jeg vil fortælle og berette om dem,
men de er for mange, de kan ikke opregnes.
v7 Slagtoffer og afgrødeoffer vil du ikke have

– du har åbnet mine ører –
brændoffer og syndoffer ønsker du ikke.
v8 Da siger jeg: »Se, jeg er kommet
– i bogrullen er der skrevet om mig –
v9 jeg ønsker at gøre din vilje, Gud,
din lov er i mit indre.«

v10 Jeg vil forkynde, hvad der er ret,
i den store forsamling,
jeg holder ikke mine læber lukkede,
det ved du, Herre!

v11 Jeg holder ikke din retfærdighed skjult
inde i mit hjerte,
jeg taler om din trofasthed og frelse;
jeg tier ikke stille med din godhed og troskab
i den store forsamling.

v12 Din barmhjertighed, Herre,
vil du ikke holde tilbage fra mig;
din godhed og troskab
skal altid beskytte mig.

v13 Talløse ulykker
omgiver mig,
mine synder har indhentet mig,
så jeg ikke kan se;
de er flere end hårene på mit hoved,
og modet svigter mig.

v14 Vær nådig, Herre, og red mig,
skynd dig til hjælp, Herre!

v15 Alle, som stræber mig efter livet,
skal blive til spot og spe;
de, som vil min ulykke,
skal vige tilbage med skam.

v16 De, som siger: Ha, ha! til mig,
skal gyse over deres skændsel.

v17 Men alle, der søger dig,
skal fryde og glæde sig over dig;
de, der elsker din frelse,
skal altid sige: Herren er stor!

v18 Jeg er hjælpeløs og fattig,
Herren vil tage sig af mig.
Du er min hjælper og befrier,
tøv ikke, min Gud.

Salme 40

Den gammeltestamentlige salmedigter ved, at han skylder Gud tak for sit liv, sin dagligdag og verden. Det er Gud, som bøjer sig ned og kommer os i møde. Det er Gud, som trækker mennesket op af dybet, af slammet og dyndet, og det er Gud, som også lægger en ny sang i vores munde.

David

Den gammeltestamentlige salme er tilskrevet David, kong David. Tager vi salmen på ordet, betyder det, at den magtfulde mand i riget, herskeren, kongen, her bekender, at alt, hvad han er givet, er han givet af Gud. Kong David kan befale over sin hær, sit folk og sit rige, men alt, hvad han ejer og har, tilhører dybest set Gud. Kongen er kun konge på lånt tid.

David, må således sætte sin lid til Gud, for uden Gud ville han regere og leve uden noget fast ståsted. Kong David ved, at han som hver eneste af os skylder Gud tak for livet.

David vil derfor med sine ord, siger han, ikke holde sine læber lukkede. Han vil prise Gud godhed og troskab, han vil tale om Guds barmhjertighed og forkynde Guds frelse.

Det bliver nu også din opgave Jens Kristian Bech Pedersen, som i dag bliver ordineret i Ribe domkirke og som er kaldet som konstitueret præst i Guldager-Hostrup pastorat. Du skal prædike og forkynde evangeliet, og du skal i tillid til Guds kærlighed og nåde gå til denne opgave med alvor og glæde.

Hvad skal jeg sige?

Den gammeltestamentlige salmist giver i salmen udtryk for, at han kan føle, at hans ord ikke slår til, når han skal beskrive Guds store og underfulde gerninger. Han siger: ”Jeg vil fortælle og berette om dem, men de er for mange, de kan ikke opregnes”.

Det lyder som i Brorsons salme *Op al den ting*, hvor vi synger: ”Hvad skal jeg sige? mine ord/vil ikke meget sige: o Gud! hvor er din visdom stor,/ din godhed, kraft og rige!”. Eller når vi i Grundtvigs salme: *Vor Herre! til dig må jeg ty* synger: ”Dit navn skal jo vidt overgå, / hvert navn, der fra læber kan lyde”.

Vi kan ganske rigtig ikke med vores ord få greb om Gud, hans godhed og rige, hans vælde og væsen, men ligesom verset hos Grundtvig fortsætter med ordene: ”lad røbe da bølgerne blå, hvad Jesu navn har at betyde! lad store og små, al verden forstå: Guds engle i navnet adlyde!” så skal du som præst netop have tillid til, at du ligesom alt i verden kan bruges til at forkynde Guds ære.

Med afsæt i og i tillid til Guds nåde kan du trygt gå i gang med dit arbejde. At være præst og forkynder er ikke at lave om sig selv, hverken ændre sit stemmeleje eller tale med en særlig patos. Du skal være dig selv, idet du

forkynder evangeliet, og du skal gøre det i tillid til Gud som vores hjælper. Gud rækker ud efter den hjælpeløse og fattige. Han lægger sine ord på stummes læber.

Ordet blandt de mange

Vi lever i en tid med mange ord og megen kommunikation. Talrige små beskeder tikker ind på vores i-phones og som mails. Og medierne og det offentlige rum er fuld af snak.

Du skal være præst til tiden, tale ligefremt om det, som ligger dig på sinde, men du behøver hverken bruge mange ord eller være pjattet aktuelt.

Evangeliet er et glædeligt budskab ind i verden, en tale i verden, men det er samtidig et ord til modstand mod al forfladigelse og tomsnak.

Evangeliet har kant, og det kan aldrig reduceres til blot wellness og liv med sommerudsigt. Det er et ord, som ikke blot har øje for det skrøbelige liv, vi lever og som vi deler med hinanden, men Guds ord også har bud til os og forpligter os på fællesskab og liv med hinanden. Det både klæder os af og opbygger os.

Der kan være øjeblikke, hvor man som præst har mest lyst til at holde sine læber lukkede, men det er vigtigt, at evangeliet med sin hilsen fra Gud bliver forkyndt blandt os mennesker.

Midt i hele denne verdens ordstrøm skal det sige igen og igen, at livet er en gave, og at vi i troen på Gud intet har at frygte.

Evangeliet er således et nødvendigt forsvar for det liv, som vi er givet, og det understreger samtidig den forpligtelse, vi har i elske, elske Gud og vores næste.

Det er derfor også vigtigt, at du som præst ikke bliver så bange for at sige noget forkert, at dine læber forbliver lukkede, så du aldrig får sagt det rigtige.

Med udgangspunkt i Guds godhed, hans hjælp og nåde, så forkynd, hvad der er ret. Lad dig ikke afskrække af, hvad du tænker andre mener, du skal sige, men sig det, som ligger dig på hjertet, og som evangeliet fordrer dig til at sige.

Så gå nu ind til dit arbejde som præst i tillid til Guds hjælp.

I Jesu navn. Amen.